

SARI PELTONIEMI

IHMETYTTÖ

KUVITUS
AIJU SALMINEN

TAMMI

SARI PELTONIEMI

IHMETYTTÖ

 KUVITUS
AIJU SALMINEN

TAMMI • HELSINKI

*Kiitokset Valtion kirjallisuus-
toimikunnalle, joka on tukenut
tämän kirjan kirjoittamista.*

Teksti © Sari Peltoniemi, 2022

Kuvitus © Aiju Salminen, 2022

Ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen

Taitto: Indicio Oy

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi, 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4080-0

SISÄLLYS

1. Aili Tursasta 11
2. Supermummo 20
3. Lomamatka 28
4. Jesperin huomio 45
5. Vieraita kieliä 55
6. Juhlia 67
7. Ari-enon vierailu 77
8. Rannalla 92
9. Isän kyky 114
10. Ihmeellisin päivä 128
11. Ihmeellisin yö 143
12. Lopuksi ja uudeksi aluksi 156

*Omalle
ihmeperheelleni*

S. P.

Santelle ja Elolle

A. S.

AILI TURSASTA

Minun nimeni on Aili Haaksiniemi. Asun Tursan kaupungissa, osoitteessa Kuoriaiskatu 25 F 218. Minulla on isä, äiti, isovelji Jesper, isosisko Leea ja pikkusisko Melina. Jos nämä tiedot riittävät sinulle, voit lopettaa lukemisen ja mennä tekemään jotain muuta.

Mieti kuitenkin vielä hetki. Minulla on nimittäin paljon kerrottavaa esimerkiksi supervoimista, sukulaisista, Tursan hienosta kaupungista ja kaikenlaisista merkillisistä tapauksista. Perheeni on nimittäin erikoistunut tapauksiin. Ne tuntuvat seuraavan meitä suurena parvena ja putoilevan vuorotellen eteemme. Joskus erehdymme uskomaan, että nyt alkaa rauhallinen ja tapaukseton elämä, mutta se on turha luulo. Uusi tapaus on jo nurkan takana odottamassa.

Aion aloittaa kertomisen nyt heti. Jos lähdet mukaani, niin ehkä sinun kannattaa hakea vähän evästä. Itse tykkään erityisesti juustovoileivistä ja matchanappuloista.

Sitten mennään!

Aloitin mummon syntymäpäivästä. Mummosta on hyvä aloittaa, koska hän on niin tärkeä. Hän on koonnut suvun yhteen ja pitänyt kaikista huolta, vaikka nykyään onkin vähän väsynyt.

Kun olimme syöneet aamupalaa, äiti komensi meidät pukeutumaan juhlavaatteisiin. Minä olin jo illalla viikannut pilkullisen mekkoni ja kimallesukkahousut tuolille. Sujahdin niihin hetkessä ja kampasin tukkani peilin edessä. Sitten minulla oli vielä hetki aikaa leikkiä mummon lahjan kanssa.

Se oli harmaa kissanpentu. Se oli haettu meille edellisenä päivänä, ja yön se oli viettänyt minun huoneessani.

– Ota sinäkin vähän aamupalaa, minä sanoin ja työnsin ruokakupin pennun nenän alle. Se katsoi minua haikeasti ja naukaisi, muttei koskenut ruokaan.

– Se on parasta pennunruokaa mitä kaupasta saa, minä kehuin, mutta kissa vain naukaisi uudestaan.

Kysyin siltä, miksei ruoka kelpaa. Se ei ollut syönyt juuri mitään koko sinä aikana, jonka se oli ollut meillä.

– Miu, kuuluu vastaus. En ymmärtänyt.

Huonekärpäseni Marjut pörähti olkapäälleni ja sanoi:

– Kissa on vasta kolmen kuukauden ikäinen. Ei se vielä osaa puhua.

Marjut on viisas ja tietää paljon asioita, vaikka usein luullaan että kärpästen pikkuruissa aivoissa ei ole tilaa paljon millekään.

– Kissalla on emoa ikävä, mutta kyllä se pian tottuu. Sitten sille maistuu taas ruoka.

Marjutin pieni suriseva puhe on kaunein ääni, minkä tiedän. Se kuulostaa vähän pikkuoravilta. Onneksi Marjut puhuu usein, paljon ja mielellään.

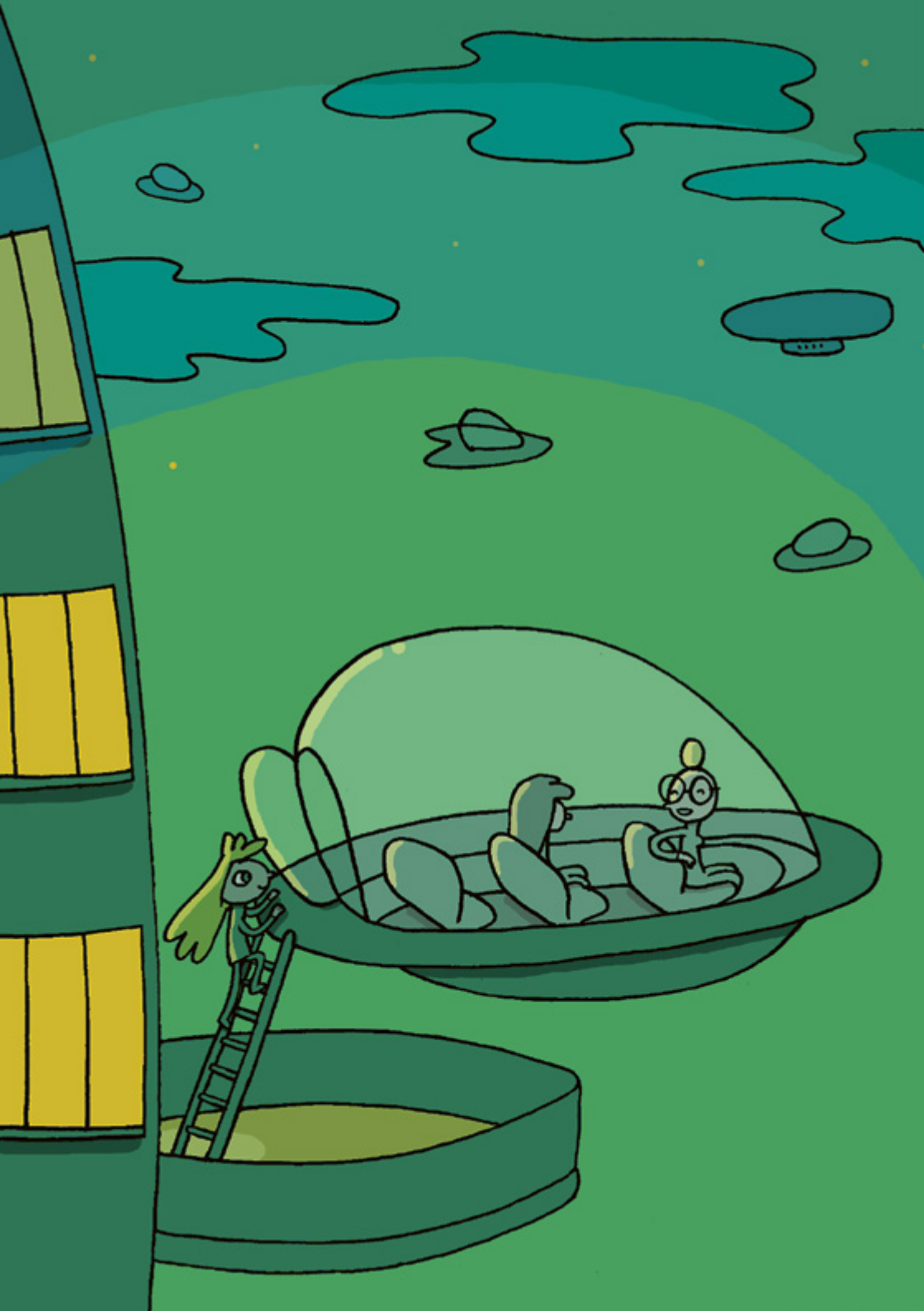
– Aili! Laita kissa koriin, niin lähdetään! Taksi odottaa jo, isä huusi.

Kaikilla oli hienot vaatteet, jopa Jesper oli laittanut päälleen kullavärisen hupparin. Kaikilla oli myös viitat. Niin, paitsi vauvalla ja minulla.

Viitta on vähän niin kuin supersankareitten univormu. Vaikkei supersankari olisikaan sellainen, joka lentelee ympäriinsä, niin silti hän pukeutuu viittaan varsinkin silloin kun menee johonkin hienompaan tilaisuuteen. Joskus viittansa värin saa valita itse, mutta se pitää miettiä tarkkaan, koska sitä ei voi vaihtaa.

Olin jo aikoja sitten päättänyt, että minun viittani olisi harmaa. Ei tietenkään mikä tahansa harmaa, vaan hopeanharmaa kuin kalan suomut.

Isä oli tilannut meille ilmataksin, koska mummo asuu melkein toisella puolella kaupunkia. Pienjunalla tai pika-ratikalla matka olisi kestänyt monta tuntia, ja meidän olisi pitänyt vaihtaa kulkuvälinettä ainakin kerran.

Tursa on nimittäin hyvin suuri kaupunki. Suomen länsirannikolla oli ennen muinoin monta kaupunkia, kuten Turku, Pori, Vaasa ja Kokkola. Nyt on vain yksi, mutta sitäkin isompi. Mummo on kertonut, että kaupunkeja ja pienempiä paikkakuntia ruvettiin liittämään yhteen jo aikoja sitten. Sitä mummo ei enää muistanut, miksi liitokset aloitettiin. Suomen kartta näyttää kuitenkin paljon selkeämmältä kuin ennen, ja paikkakunnat oppii ulkoa kertasilmäyksellä.

Uuden rannikkokaupungin nimessä oli haluttu käyttää jotain yhdistelmää entisten kaupunkien nimistä, ja Tursaa oli pidetty parempana kuin vaikka Vaaria tai Kokkua.

Mummo oli pikkutyttönä asunut Kokkolassa. Siitä oli hirveän pitkä aika, sillä mummo täytti 168 vuotta.

– Aili saa istua etupenkille kissan kanssa, äiti lupasi. Hän tiesi kuinka paljon tykkäsin katsella kaupunkia.

Ilmataksin etuikkuna ulottuu usein melkein lattiaan saakka, joten siitä näkee parhaiten. Kaikissa ilmatakseissa ei ole kuljettajaa, mutta tässä oli, ja hänkin istui edessä. Hänen istuimensa ei kuitenkaan ollut ihan vieressäni, niin että sain rauhassa kertoa kissalle kaikesta mitä näin.

Kun olimme lähteneet kotiparvekkeelta, nousimme heti kohtisuoraan ylös vähän kuin hissillä. Muuten olisimme ajaneet päin naapuritaloa. Kaikissa taloissa Kuoriaiskadulla on kymmeniä kerroksia. Mummon talossa on vain kaksikymmentä, mutta se sijaitseekin Tursan vanhemmalla alueella. Isä sanoo sitä mummon mökiksi.

Ilmataksit eivät lennä niin korkealla kuin lentokoneet ja ilmalaivat. Pilvet eivät häiritse maisemien katselua.

– Tuossa virtaa Aurajoki, kuiskasin. Tiesin, että joki oli ennen ollut kapeampi ja matalampi, mutta nykyään isotkin rahtilaivat pääsevät purjehtimaan Uuteensatamaan saakka. Joen yli on rakennettu kaksi uutta siltaa raiteineen.

– Joutsensilta on tuo valkoinen, jossa on paksut pylvää.

– Miu, kissa vastasi tapansa mukaan.

Kadut talojen välissä ovat kapeita. Ylhäältä päin ne näyttävät labyrintiltä.

Kivointa oli katsella talojen kattoja. Niille on rakennettu pelikenttiä, uima-altaita, puutarhoja, aurinkopaneeli- ja tuulimyllyalueita ja vaikka mitä. Tänään oli aurinkoista niin että suojakatokset oli vedetty sivuun.

Yhdellä katolla oli pyöräilyrata. Polkupyöräily näytti hauskalta.

– Tuota minä haluaisin joskus kokeilla.

Aivan kaupungin keskellä levittäytyy puisto. Se on suuri ja pyöreä ja sitä kiertää korkea muuri.

– Puiston nimi on Metsä, kuiskasin kissalle.

Olin käynyt puistossa muutaman kerran. Sinne pitää varata vierailuvuoro. Usein sen saa vasta monen viikon päästä, sillä Metsä on hirveän suosittu retkeilypaikka.

Vauva känisi äidin sylissä ja äiti rauhoitteli sitä. – Ihan pian ollaan perillä, muruseni.

Olimme ohittaneet Uudensataman ja vähän ajan päästä laskeuduimme yhtä kohtisuoraan kuin olimme nousseetkin. Mummo oli avannut parvekkeen luukut ja vilkutti meille viitta hulmuten. Hänen viittansa on punainen kuin tonttulakki.

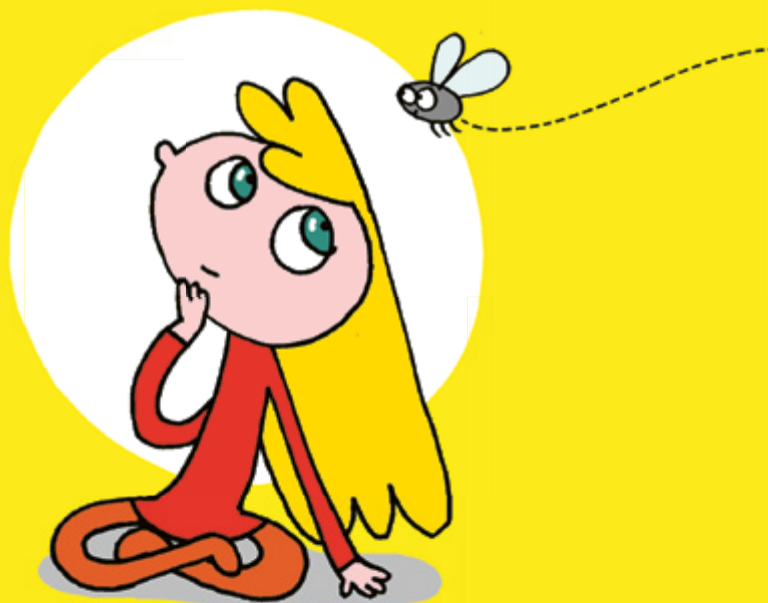
=

HALUATKO KURKISTAA TULEVAISUUDEN SUOMEEN JA SUPERSANKARIPERHEEN ELÄMÄÄN?

Haaksiniemen perheessä jokaisella on hieno superkyky – niin, paitsi Aililla. Supersankareitten suvussa on surkeaa olla ihan tavallinen. Sitten joku vielä alkaa häiritä ja pelotella Ailin perhettä. Mistä oikein on kysymys? Ja mitä ihmeen laatikoita kiukkuinen naapuri kuljettaa rappukäytävässä?

Lähde Ailin seurassa valtavaan Tursan kaupunkiin. Mukaan tulee monta supersukulaista, itsepäinen Hopea-kissa ja muutama aivan erityinen yllätysvieras. Löytääkö Aili superkykynsä ja mikä se on? Tällaista seikkailua et ole ennen kokenut.

SARI PELTONIEMEN tarinoiden parissa tavallinenkin muuttuu epätavalliseksi ja arki seikkailuksi. *AIJU SALMISEN* ilmeikkäät kuvitukset siivittävät Ihmetytön ja hänen perheensä seikkailuja.

L84.2
Kannen kuvat: Aiju Salminen
www.tammi.fi
ISBN 978-952-04-4080-0

